

Peti dan: Božja bol zbog tvojih udaljavanja od njega

49. Duh Sveti nam daje da najprije u punini naslutimo dubinu Božje ljubavi prema nama kad dopustimo da biblijski izričaji o Božjem "srcu" na nas djeluju. Starozavjetni narod je doživio Boga kao živoga, koji *odgovara* na ljudsko djelovanje. U ponovnom otkrivanju biblijskih izričaja o bolnoj ljubavi i u njoj utemeljenoj boli Božjoj otvara se nova epoha povijesti vjere i evangelizacije:

„Zar mi je Efrajim sin toliko drag, dijete najmilije? Jer koliko god mu prijetim, bez prestanka živo na njega mislim i srce mi dršće za njega od nježne samilosti" – riječ je Jahvina. (Jr 31,20).

„Kako da te dadem, Efrajime, kako da te predam, Izraele! Kako da te dadem kao Admu, da učinim s tobom kao Sebojimu? Srce mi je uznemireno, uzavrela mi sva utroba" (Hoš, 11,8).

„U provali srdžbe sakrih načas od tebe lice svoje, al' u ljubavi vječnoj smilovah se tebi, govori Jahve, tvoj otkupitelj" (Iz 54,8).

7. Što stoji u tekstovima?

50. Riječju "srce" Biblija označava središte i dubinu čovjeka, iz koje izvire sve misli, htijenje i osjećanje. Kad ona govori i o "srcu" Božjem, ne želi Boga učiniti čovjekom, nego njegovu ljubav učiniti dostupnom čovjeku: Makar se Izraelski narod (= Efrajim) od njega udaljio, on ipak *mora* uvijek na njega misliti i njemu se smilovati: Bog ostaje okrenut svome narodu "svim, *svojim srcem*" (Jr 32,41). Njega *boli* što se narod udaljio od njega. Njegovo "srce" (njegova ljubav i njegovo milosrđe) diže se protiv njegove srdžbe (njegova pravednost). Bog se ujedno čudi sam sebi da ne može prežaliti svoga naroda, kao dobar otac svog propalog sina (Jr 31,9):

„Bog mora uvijek na tebe misliti. Njegovo srce kuca za tebe."

Prorok Hošea tumači Božju bol kao sukob između njegove srdžbe i njegovog milosrđa: njegova srdžba je izraz da nije ravnodušan prema svome narodu; u svojem milosrđu vjerno drži obećanje Saveza. U svojem milosrđu ljubi one koje zapravo na temelju svoje srdžbe ne može ljubiti. Hošea pokazuje jasno da se Božja srdžba ne može usporediti s ljudskom naprasitošću. Ona više proizlazi iz njegove ljubavne brige.

51. Ovim dubokim izričajima o Božjem srcu odgovara u Novom zavjetu prisposoba o nepromijenjenoj ljubavi Oca prema svom mlađem sinu (Lk 15,11-24): On je svim srcem usmjeren prema njemu i spreman je sve za njega učiniti. Sin ga pak prisiljava da mu isplati njegov dio baštine, prekida svaki odnos s njim i rasipa svoj dio baštine. Kako daljnji tijek prisposobe pokazuje, otac osjeća bol zbog naglog prekida odnosa, zbog zloupotrebe njegovih darova. Ta bol ne proizlazi iz toga što bi se otac osjećao povrijeđenim, nego iz toga što sin traži svoju sreću izvan odnosa s njim i tako proigrava smisao svoga života: sin u tuđini gotovo umire od gladi za osobnim povjerenjem. Smijemo pretpostaviti da se za vrijeme sinovljeve odsutnosti u ocu odigrala borba između njegove srdžbe i njegova milosrđa:

1. Otac trpi zbog toga što njegovu sinu ide jako zlo (r.14). On trpi zbog njegove nezahvalnosti i njegove bijede.

2. On ipak tako mnogo ljubi sina da se ne može od njega osloboditi i mora uvijek na njega misliti. U njemu se javlja sažaljenje i milosrđe.

Što dulje sin izbiva, tim više otac spoznaje kako njegovo srce živo za njim kuca. U bolnom procesu *nadvladava svoju srdžbu* i iščekuje njegov povratak srdačnim milosrđem: vidi ga već kako izdaleka dolazi, grli ga i djelotvornom ljubavi dariva mu novi odnos prema sebi kao svojem ocu.

Bog osjeća bol kada se od njega odvратиš i ne odgovaraš na njegovu ljubav: tada promašuješ smisao svoga života. On je zbog tebe srdit, zbog tebe nadvladava svoju srdžbu prevelikim milosrđem.

2. Što mi Bog želi reći?

52. Možda ti je strano da bi Bog zbog tebe osjećao bol. Ne proturiječi li to njegovoj nedostupnoj uzvišenosti, njegovoj nepromjenljivosti koja ne reagira izravno na ljudsko ponašanje? Ali Biblija ne pozna nikakvu ukočenu nepromjenljivost Božju.

Ona tvrdi da je Bog nepromjenljiv u svojoj ljubavi i vjernosti i da na ljudski grijeh reagira prevelikim milosrđem:

1. Bog te je stvorio iz ljubavi i "žao mu je u srcu" što su sve misli i težnje tvog srca zle (usp. Post 6,5), što mimo njega imaš druge "bogove", jer tako promašuješ smisao svoga života. On je stoga zbog tebe srdit na tebe. U svojoj ljubavi prema tebi odriče se ipak da te kazni, odriče se svoga prava: nadvladava svoju pravednu srdžbu u svojem prevelikom milosrđu s tobom.

2. Odvratanje od Boga mijenja sve do korijena tvoje ljudsko biće jer kao njegovo djelo i slika potreban si njegove naklonosti i ljubavi. Ali se ne možeš vlastitom snagom njemu vratiti natrag ma kako bila velika tvoja bol zbog odijeljenosti od Boga. Trojstveni Bog čini stoga najviše što ljubav može: u svojem Sinu zauzima tvoje mjesto.

Isus Krist je u svojoj otkupiteljskoj smrti uzeo na sebe tvoju odijeljenost od Boga i tako ti otvorio novi pristup k Bogu.

3. Što moram činiti?

53. Razmisli još jednom nad svojim bilješkama o pitanju što je najvažnije u tvom životu (1,5). Bog osjeća bol *zbog tebe* ako ono, što te privlači, oduševljava, fascinira, stupa na njegovo mjesto: on te je usmjerio prema sebi i samo u odnosu s njim otkrit ćeš zadnji smisao svoga života. I ovaj čas mora on na tebe misliti. Osjeća bol *zbog tebe*, kada u tuđini tražiš domovinu i sigurnost. On te ne prisiljava na obraćenje, ali te čeka otvorenih ruku! "Zar ne shvaćaš da te dobrotu Božja k obraćenju privodi?" (Rim 2,4).

Ili smatraš, da tebi kao onome koji se trudi da bude dobar čovjek i "dobar" kršćanin, da tebi ne treba obraćenja?

Tada je bol Božja zbog odbacivanja njegove slobodno ti ponuđene ljubavi još veća: ti je očekuješ kao nagradu za svoja djela, ali „nije do onoga koji hoće ni do onoga koji trči, nego do Boga koji se smiluje" (Rim 9,16). Moli Boga za spremnost da ti nanovo daruje svoje smilovanje.

„Gospodine, žao mi je što sam ti zadao bol. Daruj mi milost obraćenja k tebi."